

SLOVENSKI GOSPODAR.

List ljudstvu v pouk in zabavo.

Izhaja vsak četrtik in velja s poštno vred in v Mariboru s pošiljanjem na dom za celo leto 6 K, pol leta 3 K in za četrt leta 1-50 K. Naročnina za Nemčijo 8 K, za druge izvenavstrijske dežele 8 K. Kdor hodi sam po njega, plača na leto samo 5 K. — Naročnina se pošilja na: Upravištvu „Slovenskega Gospodarja“ v Mariboru. — List se dopušča do odpovedi. — Udje „Katoškega tiskovnega društva“ dobivajo list brez posebne naročnine. — Posamezni listi stanejo 12 vin. — Uredništvo: Koroska cesta št. 5. — Rokopisi se ne vračajo. — Upravištvo: Koroska cesta št. 5, sprejema naročila, inserate in reklamacije. — Za večkratne ogise primeren popust. V oddelku „Mala namazila“ stane beseda 5 vin. Parte in zahvale vsaka petitvra 24 vin., izjave in Poslano 36 vin. — Inserati se sprejemajo do torka popoldne. — Nezaprite reklamacije se pošiljajo prost.

Rojstni dan našega kralja.

Zadnjo soboto, dne 12. julija, je naš kralj Peter I. slavil svoj rojstni dan. Ves slovanski jug se je ta dan oblekel v slavnostno obleko. Tudi Slovenci, posebno naš rod ob meji, je rojstni dan svojega kralja obhajal kot rojstni dan svojega osvoboditelja. Dasiravno so nam Nemci in nemčurji v svoji satanski sovražnosti do vsega kar je slovansko, slikali dolga leta Srbe in kralja Petra kot roparje, divjake in morilce, — vendar smo se mi Slovenci prepričali, da je vse to, o čemer so nam Nemci govorili o Srbih, sama laž. Srbi s svojim kraljem Petrom in pretolonaslednikom Aleksandrom so naši rešitelji. Kajti, če nas ob preobratu dne 1. novembra ne bi sprejeli Srbi pod svoje okrilje, bi bili Italijani od juga zasedli Slovenijo do Zidanega mosta in bi se, tako polastili bogatih trboveljskih premovalnikov, od severa pa bi bili Nemci se polastili celega Slovenskega Štajerja. Mi Slovenci sami smo bili prešibki in se smo prešibki, da bi se sami branili proti našim zakletim sovragom, ki se vedno čakajo, kako bi udarili na nas. V globoki udanosti smo molili Slovenci na kraljev rojstni dan za svojega vladarja in njegovo družino.

Slovenski narod, otet tujih spon, kliče svojemu vladarju:

Živel kralj Peter! Živela kraljeva družina Karadžordževićev!

Orli I Izobraževalna društva!

Dne 27. t. m. se vrši v Celju tabor štajerskih Orlov! Udeležite se v obitem številu te prireditve. Iz Kranjskega se je priglasilo do 500 raznih udeležencev: Orlov, Orlic, deklet v narodnih nošah itd. Vsako društvo vzame tudi zastavo seboj. Pohitimo tudi mi štajerci na to pri-

reditve! Storili so se koraki, da dobimo polovično vožnjo iz Maribora in par naslednjih postaj. O izidu bomo poročali v našem časopisu.

Sporod tabora v Celju 27. t. m. Po dohodu vlakov iz Ljubljane in Maribora sprejem na kolodvoru. Obhod po mestu. Sv. maša na prostem. Tabor naše mladine. Govori več govornikov. Po taboru izlet na Stari grad. Telovadci imajo med tem časom skušnjo za telovadbo. Ob 12. uri kosilo. Po kosilu razgled po mestu in bližnji okolici. Ob 2. uri javna telovadba Orlov, Orlic in naraščaja. Po telovadbi ljudska veselica, koncert godbe itd. Z večernim vlakom povratek domov.

Priglasil k taboru v Celju 27. t. m. za Štajerce. Vsa društva, Orli in Orlice iz Štajerske, pa tudi njih sorodniki in prijatelji naj javijo svojo udeležbo na naslov: „Orli v Celju“. Kdor se bo priglasil, bo dobil legitimacijo, s katero bo šele dobil polovično vožnjo. Brez legitimacije se znižanje ne bo dobilo! Društva naj naznani skupno število udeležencev! Skrbimo za častno udeležbo! Na tabor pride najbrže tudi minister dr. Korošec. Na zdar!

Dva poklona, narodnjakom, ki se potegujejo za lutrovske Švabe.

Odličan Slovenec in narodni veteran iz Jarine nam piše:

Gospod urednik! Skoro nismo verjeli svojim očem, ko smo čitali v „Straži“, „Slov. Gospodarju“ in „Malih Novicah“ o protestantskih Švabih v obmejnem št. lju in o njihovih najnovejših zaščitnikih. Sočutje in usmiljenje vsakemu Sloveku — in tudi tem našim največjim narodnim in verskim škodljivcem ga ne odrekamo. Toda roke na srce! Kje pa ste bili vi Jeniči, Gilčverti in sodrugi teh „narodnjakov“, ko je nam obmejnim Slovencem srce krvavelo videč, kako je moloh „Südmarka“ požiral slovenske ljudi drug za drugim, mesto njih pa naseljeval protestante iz Viljemovega rajha, ki so kakor strupene mravilje razjedali versko in narodno čustvovanje od nekdanj v nemški sužnjosti zdihujočih Slovencev! Kje ste bili, ko so si naši požrtvo-

valni voditelji v žalosti belili glavo, kako oteti naše narodne in verske svetinje sigurno se bližajoče pogube, ko so vsenemški agentje hodili med nami kot volkovi, ki ogledujejo, katera jag-njeta bi se dala iztrgati in pogoltniti iz varstva budnega pastirja? In zdaj, ko smo se oddahnili in dobili moč, da raztrgamo vrvi, ki se je vedno tesneje vila krog našega vratu, da nas zadrigne, zdaj priskočijo Südmarkovcem naši ljudje na pomoč, da popravijo in zategnejo zanjko! Ne sovražimo nikogar, niti protestantskih Švabov ne, naše sovraštvo pa velja „Schulvereinu“, „Heimstattu“, „Südmarki“, ki so nas mučila do svojega pogina in nam sekala skeleče rane. Ne le, da so nam sekali kose z živega narodnega telesa, zasledovali so naše nehanje in dejanje korak za korakom, niti kihniti nismo smeli po domače. In sedaj je čas, da se nam rane zace-lijjo. Zatorej proč s Südmarkino setvijo! Mi želimo tudi ob meji nemoteno peti svojo pesem, moliti svojo molitev, obhajati svoje šmarnice. Jugoslavija, bodi nam dobra in skrbna mati, očisti naš dom strupenih mravelj in vrni našo rodno grudo našim bratom in sestram!

Priprost mož iz Svečine nam piše:

Za glavo smo se prijeli, ko smo čitali, da so se naši sinovi slovenske matere, ki se sedaj potegujejo za privandrane Švabe. Naj povem tudi jaz svoje mnenje. Nisem učen dohtar, tudi bogat verižnik nisem, sem priprost kočar, ki ne živim v blagostanju. A eno imam: Zvest hočem ostati svojemu rodu do groba, ne bom se niti za milijon prodajal Švabom. Naj bi tisti „doktorji“, ki so delali tisto pismo za lutrovske, prišli nas priproste slovenske ljudi na meji vprašati, kaksi so ti privandrance, če še sami tega ne vedo. Povedali bi jim, da so to tisti ljudje, ki so nas uboge Slovence povsod zasramovali, kjer so le mogli. Posmehovali so se našemu jeziku, našemu petju, našim navadam in naši veri. Pri Švabih stara Avstrija ni niti približno tako hudo rekvirirala živine in žita, kakor pri nas Sloven- cih. Švabe so oblasti oprostile vojaške službe, slovenske faute in moze pa so gbanili poginjati v strelske jarke, tudi najbolj premožni Švabi so dobili visoke podpore, mnoge uboge slovenske družine pa ne. Če smo Slovenci bili v kakih gostilni, kjer so se nahajali tudi Švabi, nismo smeli ziniti niti ene slovenske besede. Grozili so nam,

»Nisem samo oberst, ampak tudi vojak, ki lahko počaka z obedom do doma.«

Se je postil navidez krivogled, ker je bil sit, da bi mu lahko trl bolhe na polnem trebuhu; a kaj pa z menoj, ki sem bil zbit liki turški prapor, tešč in suh kot oni pajek, ki mu pravijo suha večerja.

Tatek je segel stotniku v roko, bližal se je vozu. Potuknil sem se za kovčke z edino nado: Reši in spasi te le Toporoutz, kjer si preskočil plot vojaško svete zapovedi pokorščine.

Krenili smo po travniku na cesto preko Sadagore do Czernawke. Vožnja ni bila za me tako grenko poln kelih, ker sem se bil na novo oddahnili, nasedel in je že debelo zapali sneg zamašil vsaj deloma one nkdar zabne, brezšteviline grabice, udrtime in kotanje na cesti. Trpinčila in mrcvarila sta me na povratku mrz ter glad. Z-blo me je gotovo radi tega, ker so mi udje preveč utrpili in vsled praznega želodca.

V Czernawki smo postali pred divizijo, pognali zopet proti domu, divizionerja še ni bilo iz Sadagore. Na dnu srca mi je cvetela vera, da se n tokrat veliko trpel na tem izletu, nič jedel in pil; srečno pa bodem vendar le odfrčal iz te preozke kletke, četudi z nekoliko poklapanimi peruti.

(Konec prihodnjega)

LISTEK.

Januš Golec:

V polkovnikovem vozu.

(Dalje.)

Veterani so prihajali počasi, opotekajočih korakov in k tlom klonočih glav. Niti ednega veselo bistrega ni bilo med njimi, po obrazih vseh se je plazila vidno skrb za ostavljeni dom, nevolja in srd nad vnebovpijoče kruto postavo, ki se je drznila vkovati že od let in dela trhle kosti na galejo vojne.

Razvrstili so se v novi obleki v dolgo vrsto. V svcu vsakega izmed teh mož je telo upanje: gospod oberst bode poslušnil njih stanovske težnje, se zavzel za usodo trpinov, da se jih vrne domu. Začel se je pregled. 65 let stari oberst je pozdravil po delu in po skrbi strpljene starce z:

»Babe šlevaste! Niti eden izmed vas mi ne drži glave po koncu, prsa ven in trebuh noter! Vse narobe! To je ljubezen do domovine!«

Hvala Bogu! Nobeden ga ni menda razumel, ker so bili vsi iz Moravskega.

G. H... je poromal od moža do moža, da spozna in se prepriča na predstojniške oči o sposobnosti vsi-

kega posameznika. Stari je prelevil svoj obraz v prisiljeno prijaznost, hotoč privabiti vsaj nekaj dobre volje na potrebo žalostne obrabe.

Niti eden izmed nagovorjenih se mu ni nasmehnil, vsak je tožil o svojih križih in težavah, da, celo jokali so nekateri. Ednega je trgalo po nogah, prosil je terja, da bi si paril revma, drugi je tožil o brezobnih čeljustih, tretji o mrazu in mrzlem ležišču. Tako nekako pri sredini je očka nehali s posamezno izpovedjo, dal je vesoljno odvezo z:

»Marš! Predobro se vam je godilo doslej! Le čakajte, vas že še naučimo!«

Razšli so se siromaki v bridkem razočaranju, ker jih noče umeti ali gospod, kaj se le mlad poročnik ali stotnik.

Oberst je nekaj pošepetaval stotniku, razločno pa sem čul le sklep šepeta:

»Tega presnetega kurata sem hotel seboj, pa se mi je odtegnil nekam, da ga nismo našli.«

No, sem si vsaj prihranil eno hinavsko vzpodbudno laž, s katero bi si bil obremenil vest na višje povelje.

Stotnik se je oberstu na lahno klanjal, vabeč ga na obed pod streho in na toplo. V trpljenju zamrzlo srce se mi je odtajalo, upal sem: Rešen si! Gromski stari! Odsklonil je po hinavsko vabilo, češ:

sramotili, klofotali in nas imeli za tujce, dasiravno je zemlja, na katero so se ukradli s Pražovskega, že sto in sto let slovenska last. Da, mi ubogi, priprosti ljudje, ki smo čutili švabski bič, ko je padal neusmiljeno po naših hrbtih, mi vemo, da so Súdmarkini in Heimstattovi Švabi za nas zlodji v človeški podobi. Če pa nekateri slovenski gospodje — magari da so „dohtarji“ — drugače mislijo, je to najbolj žalostna dogodba za nas Slovence. Povem pa vam, da bomo mi s takimi ljudmi, ko pridejo k nam, obračunali, tako kot se spodobi. Izdajalcev mi ne rabimo! Lutrovski Švabi še sedaj grozijo Slovincem. Zato pa proč z njimi. Vlada pošlji jih čimprej v Bismarkovo deželo!

Grozno neurje v Slov. Bistrici.

Slov. Bistrica, 14. julija.

Dnevi 11., 12. in 13. julija so bili dnevi groze in nesreče. Vsak dan popoldne so se zbrali nad Pohorjem grozopolni oblaki in hude nevihte; grom, toča in nalivi so se valili čez Slovensko Bistrico in okolico. Toča je v soboto hudo udarila mesto Slov. Bistrica, okoliške občine Tinje, Loznica, Nova ves in Črešnjevce.

In kar je ostalo — so strašni nalivi in toča pokončali v nedeljo zvečer.

Povodenj je bila taka, kakor je noben človek ne pomni. V mestu samem je voda nastopila po 1 in pol metra visoko, tako da je pohištvo deloma uničeno, deloma hudo poškodovano. Omare, mize, stoli, kuhinjsko in gospodarsko orodje, vse leži križem. Deroča voda je razbila večna vrata in železne rolete pri izlozbah. Posebno žalostno je v trgovinah, kjer je skoro vse pokvarjeno. Ves nasip na cestah je gladko odneslo, da štrli spodnje ostro kamenje iz njih. Mostove je odneslo po vsi okolici in tudi mnogo lesa. Na kolodvoru je voda veliko vagonov lesa nagromadila na okrajno cesto 2—3 m na visoko, da je bil ves promet nemogoč. Vrtovi so uničeni popolnoma; kar ni toča pobila, je voda odnesla. Škoda znaša 3—4 milijone K.

Trgovcu Stigerju je hudo razdrapalo tovarno za bučno olje in veliko stotov bučnic je splavalo po vodi. Zrušili so se jezovi, umaknili so se cementni zidovi — ničesar se ni več ustavljalo divjemu elementu.

Posebno žalosten je pogled na okolico. Po njivah in travnikih leži vse križem, kar si misliš, lahko najdeš — največ pa lesa. Na tisoče stotov pa je voda odnesla sena po vsi Bistriški dolini dol do Dravinjske doline. Ubogi kmet, koliko te stanejo delavske moči in zdaj je vse to plen srditega valovja! Treska, toče in povodnji reši nas, o Gospod!

V pondeljek, dne 14. t. m. se je pripeljal z avtomobilom na mesto nesreče okr. glavar dr. Lajnič s spremstvom. Odredil je vse potrebno za prvo pomoč. Poslal je vladi opis nesreče in prošnjo za nujno pomoč ponesrečencem.

Politični pregled.

Slovenska politika. — Liberalci na Češkem propadli. — Boji med Francozi in Italijani na Reki. — Mirovna konferenca deluje zelo počasi. — Revolucionarno gibanje v Italiji.

V slovenski deželni vladi v Ljubljani so se duhovi zopet pomirili. Liberalci ali kakor so se sedaj prekrstili „Jugoslovanska demokratska stranka“ je še naprej ostala v vladi, ker naši poverjeniki niso marali iti liberalcem na led in izročiti vseh vladnih poslov uradnikom. Obe stranki naša (Vseslovenska ljudska) in liberalna (JDS) sta se zopet nekoliko pobotali. A pravega miru menda ne bo, ker liberalci ne marajo resnega dela. Ti ljudje bi radi povsod spravili na vodilna mesta svoje pristaše in pri najboljših koritih bi sami radi zobali...

Občinske volitve na Češkem so pokazale, da liberalne stranke, če se tudi na zunanje namazujejo z „demokratsko“ barvo, nimajo več bodočnosti. Kramarova svobodomiselnostna stranka, ki ima enak program, kakor slovenska liberalna „demokratska“ stranka, je dobila komaj 9°/₁₀ glasov. Od vsakih 100 volilcev je le 9 mož glasovalo za liberalce. Ljudstvo ne mara ljudi, ki se sicer hlinijo za demokrate, sicer pa so največji sovražniki ljudstva. Napihujejo se kakor žaba, glave rosijo po konci kakor prazen žitni klas, sicer pa jih je vse skupaj le sam napuh in same pleve.

Na Reki je prišlo do krvavih bojov med Italijani in Francozi. Italijani tako davno Slo-

vence in Hrvate, da je bilo to Francozom že preveč. Italijani so usmrtili več francoskih vojakov. Vsled tega vlada sedaj na Francoskem veliko razburjenje proti Italijanom. Nekateri listi že pišejo, da bo Francija obrnila Lahom hrbet in bo stopila popolnoma na našo stran.

Mirovna konferenca zelo počasi vrši svoje delo. Te dni bodo menda končana pogajanja z Nemško Avstrijo. In potem dobimo prave meje. Vest, da bomo morali plačati osem milijard vojne odškodnine, so neresnične. Naši ministri so bili v Parizu in so govorili tam z odločilnimi državniki Francije in Anglije. Prinesli so poročilo, da bo Jugoslaviji sicer naložene nekaj vojne odškodnine, a niti približno ne toliko, kot so razkričali Nemci. V Prekmurju bomo dobili toliko ozemlja, da bo prišlo pod Jugoslavijo 62.000 Slovencev in 25.000 Madžarov. Prekmurskih Slovincem je nad 120.000. Kje pa ostane onih 60.000?

V Italiji vre. V Siciliji in drugih južnih pokrajinah je prišlo do velikih nemirov. Italijanski listi bi radi celo stvar olepšali, in pravijo, da so to draginjski nemiri. Gotovo pa je, da se širi po Italiji prekucija. Republikanci in anarhisti zopet dvigajo glave. Največje revolucionarno gibanje je v italijanski armadi. Revolucionarni odbor v svojih letakih obsoja zasedenje jugoslovanskega ozemlja in preganjanje Jugoslovancov. V oklicu pravijo, da hočejo Italijani živeti v miru s svojimi sosedi.

Rekvizicije v Nemški Avstriji.

V Nemški Avstriji, kamor tako srčno želijo naši nemčurji, bodo imeli še tudi odslej rekvizicije živine in poljskih pridelkov. Vole bo smel imeti kmet le, če ima 25 oralov orane zemlje, dve kravi le, če je pri hiši 6 ljudi. Na osebo bodo pustili na teden samo 1¹/₄ kg žita in 1 kg krompirja. Vsako drugo pitano svinjo bo moral oddati državi. Domači (mali) mlinci in žrnje bodo zaprti (zapečateni). Brez kart se ne bo dobilo nobenih živil. Izdeluje se v Nemški Avstriji celo zakonski načrt, po katerem bi moral kmet ali najemnik izročiti ob žetvi vse pridelano žito in krompir. Država pa bi potem dajala kmetu in delavcu živila in seme na karte. Tako bo življenje kmeta v Nemški Avstriji.

Po naših krajih strašijo ljudje, ki so se vpisali v liberalno stranko (JDS), da hoče dr. Ant. Korošec tudi za naše kraje upeljati rekvizicijo. Kdor tako govori iz same strankarske strasti, vedoma laže. Iz zanesljivega vira vemo, da v naših krajih ne bo prav nobenih rekvizicij. Jugoslavija pridelala toliko žita, krompirja, masti in mesa, da ima vsega tega več kot polovico preveč. Dr. Korošec bo kot prehranjevalni minister pritisnil edino na židovske verižnike in veletržce na Hrvatskem in v Banatu, ki guliijo tamošnjega kmeta in kupičijo zaloge na zalogo ter tirajo cene kruhu in mesu neusmiljeno kvišku, kmetu pa plačajo sramotno nizke cene. Dr. Korošec, ki je že od nekdanj zaklet sovražnik rekvizicij, ne bo pripustil, da bi se naše ljudi trpinčilo z rekvizicijami. Pritisnil bo samo židovske krvose. Kdor drugače govori in širi neresnične govorce o dr. Korošču — in takih je posebno mnogo med liberalno demokratsko gospodo — vedoma laže. Primate ga in ga neusmiljeno ovdite!

Kako je bilo na Koroškem.

Iz Prevalj nam pišejo:

Tri tedne in en dan je divjal pri nas in okolici vihar groze in strahu. V teh dnevih so nam Nemci prinesli še enkrat pokazat in razlagat svojo „visoko kulturo“. Marsikateroga Slovenca je ta kultura precej „koštala“. Kako korajžno in navdušeno so jo razkladali, da je bilo njihove brate in prijatelje same strah in groza; Hudomušni ljudje so rekli, da jih je bilo celo sram. Do sedaj je ti še sami niso tako natanko poznali, ker so zaostali, odkar prebivajo med Slovenci. Toda „svaka sila do vremena“ pravi Hrvat. Slovenci v družbi svojih junaških bratov Srbov in Hrvatov so se vrnili in Nemci so morali dokončati tritedenski tečaj svoje „kulture“. Instrumente in aparate so kar Slovincem prepustili. Slovenci in Srbi so jim hoteli njih „kulturno“ delo bogato plačati, pa ti niso čakali, ker so se bali prebogatega plačila. „Jaj, kako so šli! Kar čez hribe in doline, se streljali med seboj v veliki zmešnjavi. Na cesti pa, kar jih je bilo, je šlo vse v kalop, drug drugega so puščali za-

daj“. Tako pripovedujejo ljudje. Kako so se ljudje radovali ob tem krasnem pogledu. Tudi v tem oziru so res pravi mojstri. Slovenci, ki so prebrisane glave, kakor pravi pesnik, so se njih „kulture“ dobro zapomnili do svoje smrti in jo bodo še pripovedovali svojim otrokom od roda do roda. Mnogi Nemci pa in nemčurji so bolj trde glave, zato so šli s svojimi učitelji nadaljevat svoj kurz v svobodno republiko, ker ga tu niso prestali. Nekateri so se solzili ob njihovem hitrem slovesu ter žalostno klicali: „Ali nas boste zapustili? Kaj pa bomo mi začeli brez vas?“ Toda glej spaka, nazaj hodijo, drug za drugim in nam jih še obetajo. Ne marajo študirati svoje kulture pri praznem lencu. Mi pa pravimo, da jih nič ne rabimo, naj bodo kjer so, ker si ne upamo z njimi prijateljsko občevati zaradi njih „visoke“ kulture!

Politične vesti.

Zaupnike Kmečke Zveze prosimo, da po vseh občinah in župnijah ustanovijo krajevne odbore in organizacije naše stranke ter naznanijo imena odbornikov pisarni Kmečke Zveze v Mariboru (Cirilova tiskarna).

Protič se je vrnil v Beograd. „Slov. Narod“ poroča: Ministrski predsednik Protič in ostali ministri, ki so bili v Parizu, so se dne 11. julija vrnili v Beograd.

Naši ministri Protič, Mariakovič, Trifkovič in Kramer so bili sprejeti od predsednika francoske republike Poincaréja in od angleškega zunanje-ga ministra lorda Balfoura. Pri obeh so našli zelo prijazen sprejem in veliko zanimanje za naše vprašanje. Naš zunanji politični položaj se v zadnjih časih očitno obrača znatno na bolje.

Za slovensko šolstvo v Mariboru. Čudno je, da je treba o tem predmetu še sploh kaj govoriti, ker stvar je jasna kot beli dan. Naša država ni narodnostna država, kakor je bila ranjka Avstrija, nego je narodna država, ki jo tvorijo državljani drugega jezika samo brezpomembne manjšine. Narodno mora biti tudi popolnoma in izključno naše šolstvo povsod, torej tudi v Mariboru. Državljanom drugega jezika se lahko dovolijo vsporednice na slovenskih šolah, a uradni jezik zavoda mora biti slovenski in vzgoja popolnoma v duhu naše države. Kdor ne razume, da se je izvršil popoln preobrat, naj odstopi in naredi prostor drugim, ki niso prežeti avstrijskega duha. Nismo se borili za Jugoslavijo za to, da bi stari gospodje nabijali dalje čevlje na starem kopitu.

Prvi slovenski shod na Sladkem Vrhu pri Omureku se je vršil v nedeljo, dne 13. t. m. v tamošnji šulferajnski šoli, ki bo odslej slovenska. Govoril je dr. Leskovar.

Novi divji poulični boji v Reki. Berolinskim listom se poroča iz Lugana: Dne 11. julija je prišlo v Reki do novih hudih spopadov med Italijani in Francozi. Italijani so napadli francosko torpedovko, katera je začela streljati. V teh divjih pouličnih bojih je bilo ubitih 80 francoskih vojakov.

Dogodki na Reki dobijo vedno večji mednarodni pomen. Antanta je poslala doli 4 generale, da preiščejo zadevo. Njim na pomoč je poslala tri bojne ladje, francosko, angleško in ameriškansko. Sedaj se Lahi izgovarjajo, da se izgrede napravili madžarski boljševiki.

To so narodnjaki! Listi Jugoslovanske demokratske (liberalne) stranke dajejo prostora izjavam nekega Jeniča in Gilčverta, ki sta sestavljala in predstavljala spomenico na vlado, naj se pusti v Jugoslaviji Švabe, ki jih je Súdmarka v germanizatorične namene naselila na črti med Mariborom in Špiljem. Omenjena „narodnjaka“ sta se vozarila v Št. Ilj in sta se tam pogajala z zakletimi sovražniki Slovenstva in Jugoslavije. Župan Thaler je svoj podpis na omenjeno prošnjo že preklical, a „narodnjaka“ Gilčvert in Jenič še vedno trdita, da se jima godi velika krivica, ker smo v naših listih razkrinkali njuno „delo“. Listi demokratske stranke niso niti z besedico ožigosali Gilčvert—Jeničeve kupčije s Švabi, dasiravno so njih glavni in postranski uredniki dobro poučeni, koliko gorja so povzročili lutrovski Švabi Slovincem na meji. Dejstvo, da se je hotelo ta narodni škandal zamolčati, zasluži vsa graja.

Tedenske novice.

Zlata maša. V sredo, dne 23. julija obhajata proč. g. dr. Anton Suhač, častni kanonik, dekan